

Arrest

**nr. 341 110 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 15 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Spanje, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 11 februari 2025 waarbij haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de verwerende partij haar verzoek niet-ontvankelijk omdat ze een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met

name Spanje, heeft gekregen en ze het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Verzoekster ging in beroep, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep in het arrest nr. 237 287 van 22 juni 2020.

Op 2 augustus 2022 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij betoogt dat zij niet kan terugkeren naar Spanje omdat zij daar geïdendeerd zal worden als gesluierde moslima. Verder betoogt zij dat de bestreden beslissing haar recht op een gezinsleven schendt, dat haar zoon een ontwikkelingsstoornis en kwetsbaar profiel heeft, dat zij heden zwanger is en de medische zorgen in Spanje problematisch zijn.

In het kader van huidig verzoek om internationale bescherming brengt verzoekster volgende documenten bij in verband met haar zoon I.: een verslag van het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg van 30 september 2024 en een "navolgende verklaring nopens de noden van het kind I."

Op 30 maart 2023 werd een beslissing tot "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" genomen. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest nr. 318 971 van 19 december 2024, omdat de beslissing in hoofde van verzoeksters in België geboren zoon door de Raad werd vernietigd. Op 11 februari 2025 werd een nieuwe beslissing tot "niet-ontvankelijk (volgend verzoek)" genomen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje en dat in casu wordt vermoed dat ze geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat ze reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat ze niet langer over de beschermingsstatus beschikt in Spanje.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij de verwerende partij, doch eens hieraan is voldaan, het aan verzoekster die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekster zelf en niet aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat ze in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over de beschermingsstatus in Spanje beschikt.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van verzoekster in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Uit de door verzoekster aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

Het komt daarbij verzoekster toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat zij bij terugkeer naar Spanje niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die haar aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

6. Verzoekster brengt in het kader van haar huidig beschermingsverzoek geen zulke concrete elementen bij. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze

tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

7. Vooreerst wijst de Raad op de nota van de verwerende partij van 6 maart 2025 waar terdege het volgende gesteld wordt: "Wat betreft de situatie van haar in België geboren zoon, wie in België een eigen verzoek heeft ingediend, antwoordt verweerder dat deze situatie geenszins kan worden gekenmerkt als een nieuwe element dat de kans aanzienlijk groter maakt voor verzoekster om in aanmerking te komen voor internationale bescherming in België. Verzoeksters zoon bevindt zich namelijk in een andere juridische situatie dan verzoekster zelf, nu duidelijk is dat verzoekster zoon géén internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in tegenstelling tot verzoekster zelf, van wie niet betwist wordt dat zij in Spanje internationale bescherming geniet. Zoals in de bestreden beslissing gesteld, onderzoekt de Commissaris-generaal het verzoek van haar in België geboren zoon ten aanzien van zijn land van herkomst (Syrië). Verzoekster toont niet aan dat de Commissaris-generaal hierdoor onzorgvuldig zou hebben gehandeld." De Raad stelt vast dat de verwerende partij het afzonderlijk verzoek om internationale bescherming van verzoeksters zoon behandelt, en dat zijn beschermingsverzoek zal worden beoordeeld ten opzichte van het land van herkomst, in casu Syrië. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoont dat deze bescherming die haar verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Verder betoogt verzoekster in voorliggend verzoekschrift dat de eenheid van het gezin verbroken wordt. De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissing er niet toe strekt haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar enkel inhoudt dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot de haar reeds toegekende internationale beschermingsstatus in Spanje. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

In navolging van de verwerende partij stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing rekening houdt met 'het bestaan van het kind', gezien uitdrukkelijk gesteld wordt dat het verzoek van haar zoon in behandeling is op het CGVS, en zijn vrees ten gronde ten aanzien van zijn land van herkomst zal worden onderzocht. Voorts merkt de verwerende partij in de verweernota terecht op dat verzoekster niet aantoont dat zij haar gezinsleven niet in Spanje zou kunnen voortzetten en dat "de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Spanje en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoekster evenmin aan dat zij als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn (zie naar analogie arrest RvV nr. 310 588 van 30 juli 2024)." Tot slot herinnert de Raad eraan dat een aanvraag tot (verblijf in België op grond van) gezinshereniging en/of aanvraag 9bis, en een verzoek om internationale bescherming totaal verschillende, geheel onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden.

8. Verder geeft verzoekster in voorliggend verzoekschrift aan dat haar gezin een bijzondere kwetsbaarheid kent, omdat zij zwanger is en daarbij medische zorgen nodig heeft. Ook wijst zij op haar psychologische problemen en de ontwikkelingsstoornis van haar zoon en meent zij dat een wijziging van de voertaal van het onderwijs en de sociale omgeving bij terugkeer naar Spanje zware gevolgen zal hebben.

Wat betreft verzoekster wordt in de verweernota terecht het volgende gesteld: "Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij heden zwanger is en met psychische problemen zou kampen, antwoordt verweerder vooreerst dat dit niet middels enig objectief stuk wordt aangetoond. Uit de verklaringen die zij heeft afgelegd, de duiding in het verzoekschrift en de stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, kan niet worden afgeleid dat zij zich omwille van haar zwangerschap in een situatie van ernstige kwetsbaarheid bevindt waardoor zij niet in staat zou haar rechten als statushouder in Spanje te doen gelden. Er kan niet blijken dat zij omwille van haar zwangerschap bij een terugkeer naar Spanje in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. In de mate dat verzoekster medische ondersteuning zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zou hebben tot de eventuele benodigde medische/ psychische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en verzoekster toont niet aan dat zij, om de redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Verweerder wijst erop dat begunstigen van internationale bescherming in Spanje recht hebben op en toegang hebben tot dezelfde medische zorgen als Spaanse onderdanen (zie Country Report: Spain. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 30/05/2024). Verzoekster toont niet aan dat zij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorgen in Spanje. Er liggen dan ook geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en

zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan de status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terecht komen in levensomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij een terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.” Het geheel hiervan wordt door de Raad overgenomen.

Wat betreft de medische stukken en verslagen over de situatie van haar zoon, oordeelt de Raad dat deze in casu niet relevant zijn daar ze geen betrekking op de specifieke situatie van verzoekster en maar enkel op die van haar zoon, wiens beschermingsverzoek nog hangende is bij het CGVS en wordt onderzocht ten aanzien van Syrië.

9. Waar verzoekster nog betoogt dat zij door de verwerende partij enige tijd geleden, namelijk in oktober 2022, gehoord werd, wijst de Raad erop dat verzoekster nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat zij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (AD CGVS, map DVZ met verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in het verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

10. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormeld verdragsartikel niet aan de orde.

11. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De verwerende partij heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

13. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen, noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 oktober 2025 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

“Op uitdrukkelijk verzoek van beide verzoekende partijen worden de zaken 333 311 en 333 314 (volgnr. 4) gezamenlijk opgeroepen en gezamenlijk behandeld.

Tolk 1492 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers’ advocaat stelt dat hun situatie uitzonderlijk is, zowel op procedureel als humanitair vlak. Zij legt een aanvullende nota neer, vergezeld van een medisch-psychologisch verslag betreffende verzoekers’ zoon [I.]. De voorzitter wijst erop dat dit verslag reeds werd gevalideerd op 30 september 2025, zodat het eerder kon worden neergelegd, waarop de advocaat repliceert dat zij het pas enkele dagen voor de terechtzitting in haar bezit heeft gekregen. Zij zet verzoekers’ huidige situatie uiteen: verzoeker heeft bescherming gekregen in Italië en thans ligt voor hem een eerste verzoek om internationale bescherming in België voor en bij verzoekster gaat het om een tweede beschermings-verzoek in België, nadat zij bescherming heeft verkregen in Spanje. Verzoekster is in België samen toegekomen met haar ouders, die inmiddels zijn teruggekeerd naar Spanje. Het zal voor hen onmogelijk zijn om een gezinsleven te leiden in Spanje en Italië, aangezien verzoeker niet beschikt over een verblijfsstatus voor Spanje en verzoekster niet over een status voor Italië en zij inmiddels twee gemeenschappelijke kinderen hebben die in België zijn geboren. Daarnaast zorgt de medisch-psychologische toestand van voormelde zoon [I.] – geboren in België en voor wie een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming werd ingediend dat nog in behandeling is – voor een bijkomende kwetsbaarheid in hunnen hoofde. Al kort na de geboorte werd vastgesteld dat deze zoon geen normale ontwikkeling vertoonde, maar er werd geen definitieve diagnose gesteld aangezien hij daarvoor nog te jong is. Alle indicaties wijzen echter in de richting van autisme, maar een definitieve diagnose hiervoor is pas mogelijk rond de leeftijd van tien jaar. Bijgevolg is de situatie van het gezin heden volledig anders en kan niet langer worden gesteld dat een gezinsleven in een ander land mogelijk zou zijn. Er kan ook niet worden volgehouden dat de problemen van [I.] alleen hemzelf betreffen; deze maken integendeel ook verzoekers als ouders bijzonder kwetsbaar. Hun kind luistert niet en heeft geregeld woedeaanvallen, wat maakt dat het voor verzoekers een fulltime job is om hem te begeleiden en op te voeden. Voor een autistisch kind is het van belang dat het een zekere routine kan volgen en wanneer deze routine wordt doorbroken is dat rampzalig, wat in België al is gebleken toen het gezin vanuit een eerste opvanglocatie moest verhuizen naar een woning in Herent. Daarnaast heeft ook de geboorte van hun jongste kind, thans zes maanden oud, de routine van hun zoon [I.] doorbroken en is dit een nieuw element waarmee rekening moet worden gehouden. In België wordt verzoekers’ zoon “collectief opgevolgd”, waarbij verzoekers als ouders intensief worden betrokken, en het is niet duidelijk of in Italië of Spanje een opvolging van

hetzelfde niveau beschikbaar zal zijn. Verder is hun zoon inmiddels gewend aan de Nederlandse taal, hoewel hij deze ondanks zijn leeftijd nauwelijks spreekt, en zal hij in Spanje of Italië minstens opnieuw aan de plaatselijke taal moeten wennen. Verzoekers erkennen dat de problemen van hun zoon in eerste instantie dit kind zelf betreffen, maar herhalen dat deze ook voor hen een bijzondere kwetsbaarheid met zich meebrengen. Wanneer zij hun verblijf in Spanje of Italië willen verlengen moeten zij, zo dit al mogelijk zou zijn, een hele reeks obstakels overwinnen. Dit zal maanden in beslag nemen, periode tijdens dewelke hun zoon zal blijven verstoken van de nodige zorg. Verzoekers besluiten dat de bescherming die hen werd verleend in Italië en Spanje geenszins effectief is en vragen de Raad om de bijzondere kwetsbaarheid in hunnen hoofde te erkennen. Verder bevroegd, licht verzoeker toe dat hij ook nog twee oudere zonen heeft: de oudste zoon werd in België erkend als vluchteling en de jongste, nog minderjarige zoon is hier ongeveer acht maanden geleden toegekomen vanuit Turkije. Zijn verzoek om internationale bescherming is thans nog in behandeling, zodat zij momenteel in België twee familieleden hebben die nog in de asielprocedure zitten. In België verblijven verzoekers thans in een woning van het OCMW. Verzoekster wijst er nog op dat de problemen van hun zoon [l.] vooral psychologisch van aard zijn en stelt dat de nabijheid van diens broers een positief effect op hem heeft.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoekster een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd een multidisciplinair verslag van 16 juni 2025 en een attest van het Centrum Geestelijke Gezondheid (CGG) Vlaams-Brabant Oost van 30 september 2024 omtrent de ontwikkeling van haar zoon l. In de aanvullende nota wordt lectuur aangehaald over gedrags- en ontwikkelingsstoornissen bij kinderen met een autismespectrumstoornis.

5. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. Verzoekster herhaalt dat haar zoon l. specifieke zorgnoden heeft. De aangebrachte medische verslagen bevestigen dat l. “*vertraagde niet-verbale cognitieve mogelijkheden*” kent en hij gedragskenmerken vertoont die ook voorkomen bij kinderen met een autismespectrumstoornis. Zijn gedrag en ontwikkeling worden verder opgevolgd. Deze problematiek wordt noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. In punt 8 van voormelde beschikking werd hierop reeds ingegaan: “*de Raad [oordeelt] dat deze [zorgnoden van zoon l.] in casu niet relevant zijn daar ze geen betrekking op de specifieke situatie van verzoekster en maar enkel op die van haar zoon, wiens beschermingsverzoek nog hangende is bij het CGVS en wordt onderzocht ten aanzien van Syrië.*”

Hoewel verzoekster aanvoert dat de problematiek van haar zoon l. haar en haar echtgenoot (via een religieus huwelijk) als ouders bijzonder kwetsbaar maakt, blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat deze zorgnoden concrete en belangrijke negatieve gevolgen hebben voor verzoekster en haar echtgenoot op het vlak van hun zelfredzaamheid en autonomie.

In punt 8 van de beschikking werd reeds eerder geduid: “*Verder geeft verzoekster in voorliggend verzoekschrift aan dat haar gezin een bijzondere kwetsbaarheid kent, omdat zij zwanger is en daarbij medische zorgen nodig heeft. Ook wijst zij op haar psychologische problemen en de ontwikkelingsstoornis van haar zoon en meent zij dat een wijziging van de voertaal van het onderwijs en de sociale omgeving bij terugkeer naar Spanje zware gevolgen zal hebben.*”

Wat betreft verzoekster wordt in de verweernota terecht het volgende gesteld: “*Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij heden zwanger is en met psychische problemen zou kampen, antwoordt verweerder vooreerst dat dit niet middels enig objectief stuk wordt aangetoond. Uit de verklaringen die zij heeft afgelegd, de duiding in het verzoekschrift en de stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, kan niet worden afgeleid dat zij zich omwille van haar zwangerschap in een situatie van ernstige kwetsbaarheid bevindt waardoor zij niet in staat zou haar rechten als statushouder in Spanje te doen gelden. Er kan niet blijken dat zij omwille van haar zwangerschap bij een terugkeer naar Spanje in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. In de mate dat verzoekster medische ondersteuning zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zou hebben tot de eventuele benodigde medische/ psychische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en verzoekster toont niet aan dat zij, om de redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Verweerder wijst erop dat begunstigen van internationale bescherming in Spanje recht hebben op en toegang hebben tot dezelfde medische zorgen als Spaanse onderdanen (zie Country Report: Spain. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 30/05/2024). Verzoekster toont niet aan dat zij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorgen in Spanje. Er liggen dan ook geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan de status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terecht komen in levensomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij een terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.*” Het geheel hiervan wordt door de Raad overgenomen.

Wat betreft de medische stukken en verslagen over de situatie van haar zoon, oordeelt de Raad dat deze in casu niet relevant zijn daar ze geen betrekking op de specifieke situatie van verzoekster en maar enkel op die van haar zoon, wiens beschermingsverzoek nog hangende is bij het CGVS en wordt onderzocht ten aanzien van Syrië.”

Verzoekster brengt met haar aanvullende nota en betoog ter terechtzitting geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Dat de problematiek van hun zoon I., in samenhang met het jongste kind, een impact heeft op verzoekster en haar echtgenoot wordt niet betwist. De Raad ontkent niet dat dergelijke problematiek moeilijk kan zijn voor ouders. Verzoekster toont echter niet aan dat de impact ervan van die aard is dat zij en haar echtgenoot omwille van de situatie van hun zoon I. niet langer in staat zouden zijn om zelfstandig te functioneren of om hun dagelijkse leven te organiseren. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet aantoont dat deze situatie ertoe zou leiden dat haar toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of tewerkstelling in Spanje onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk zou worden. Hetzelfde geldt voor haar echtgenoot wat betreft de toegang tot voormelde diensten in Italië, waar hij internationale bescherming heeft verkregen. De aangevoerde kwetsbaarheid blijft verder louter afgeleid van de situatie van verzoeksters zoon I.; er zijn geen concrete, individuele elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot zelf in een toestand van bijzondere kwetsbaarheid verkeren.

De stelling in de aanvullende nota dat het leven met een autistisch kind ook voor depressie, wanhoop en radeloosheid kan zorgen, blijft algemeen en wordt niet in concreto aangetoond voor verzoeksters situatie.

De Raad benadrukt dat het loutere feit ouder te zijn van een kind met specifieke zorgnoden op zich niet volstaat om aan te nemen dat de ouders zelf niet langer zelfredzaam zijn. Noch uit hun verklaringen noch uit de bijgebrachte psycho-medische verslagen en attesten blijkt dat de problematiek van verzoeksters zoon I. haar en haar echtgenoot persoonlijk belet om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen, alsook op hun mogelijkheden om hun rechten in Spanje dan wel Italië uit te oefenen. Uit niets blijkt noch tonen verzoekster en haar echtgenoot concreet aan dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om, net als in België, ook in Spanje of Italië de nodige stappen te zetten om gepaste medische en/of psychosociale hulp en begeleiding te verkrijgen voor hun zoon I. Er zijn heden ook geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat zij (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zouden zijn; uit de stukken bij de aanvullende nota blijkt dat hun zoon I. volledige dagen naar school gaat (multidisciplinair verslag van 16 juni 2025), hetgeen hen toch de gelegenheid geeft om te werken. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de zorgnoden van verzoeksters zoon I. een terugkeer naar Spanje in de weg staat. De geboorte van haar jongste kind doet hier evenmin anders over doen denken.

Zoals reeds omstandig geduid in punt 8 van de beschikking, toont verzoekster niet aan dat zij als statushouder geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg in Spanje.

In het kader van haar eerste beschermingsverzoek stelde de commissaris-generaal reeds vast dat verzoekster, haar ouders en zus toegang hadden tot de nodige medische dan wel psychologische hulp:

“Verder verklaarde u dat uw ouders onvoldoende toegang hadden tot medische zorg in Spanje omdat er in het centrum geen medische voorzieningen waren en omdat het eten niet aangepast werd (CGVS, p. 7). Toch blijkt uit uw verklaringen en documenten dat uw vader meermaals werd opgenomen in het ziekenhuis in Spanje en medicatie voorgeschreven werd (CGVS (...), p. 7-8). Ook uw moeder legt Spaanse medische documenten neer en verklaarde medicatie gekregen te hebben na een onderzoek bij een dokter (CGVS (...), p. 6). Ook uit deze elementen blijkt niet dat u – of uw ouders- geen toegang hadden tot medische zorgen in Spanje.

(...)

Uit uw verklaringen blijkt nog dat uw zus A. (...) in het centrum niet de psychische ondersteuning kreeg die ze nodig had. Na een mislukt huwelijk probeerde ze verschillende keren om zelfmoord te plegen. In het centrum kreeg uw zus bij aankomst een gesprek met een psychologe die beloofde haar op te volgen en ter ondersteunen. Daarna heeft uw zus geen gesprekken meer gehad met deze persoon. Als ze haar om een gesprek vroeg dan stelde ze het gesprek uit naar een andere datum (CGVS (...), p. 6). Uit het feit dat de psychologe in het centrum niet meteen tijd had voor een gesprek met uw zus, kan niet afgeleid worden dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft de psychische zorg voor uw zus. Gevraagd waarom er niet buiten het centrum hulp kon gezocht worden voor uw zus, antwoordden uw jongere broer en zus dat u het centrum niet verliet en dat het financieel niet mogelijk was (CGVS (...), p. 8 en CGVS (...) p. 8). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u financiële steun ontving van de Spaanse autoriteiten (CGVS (...), p. 7). Uit uw verklaringen over de psychische hulp voor uw zus kan niet worden afgeleid dat deze voor haar niet beschikbaar of niet toegankelijk was.”

Deze beoordeling wordt door de Raad op 22 juni 2020 bevestigd in zijn arrest nr. 237 287. Heden liggen er geen concrete elementen voor die hier anders over doen denken.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en psychosociale diensten, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoekster bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en

Spanje, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Verzoekster maakt hierbij niet aannemelijk dat de eventuele mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Spaanse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen en algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich.

Waar haar zoon I. nood heeft aan verdere opvolging, toont verzoekster niet in concreto aan dat zij in Spanje hiertoe niet de gepaste hulp en ondersteuning kan verkrijgen. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Spanje voor verzoeksters zoon I. in het algemeen niet beschikbaar of toegankelijk is, herhaalt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich en dat verzoekster zich voor haar zoon I. bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt verder dat zij en haar echtgenoot een hele reeks obstakels moeten overwinnen indien zij hun verblijf in Italië of Spanje willen verlengen, hetgeen maanden in beslag zou nemen, periode waarin hun zoon I. van de nodige zorg zou blijven verstoken. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen, die zij niet staft met een begin van bewijs. Voorts wijst de Raad erop dat ook hier kan worden verwezen naar de geijkte procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster en haar echtgenoot aanvoeren dat voor een autistisch kind routine van belang is en het doorbreken van deze routine rampzalig kan zijn, staat het hen wederom vrij om voor hun kind een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan te vragen indien zij vrezen voor een impact op de gezondheid van hun kind.

5.2. Verzoekster maakt verder niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Spanje, wegens de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoekster kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haren hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Spanje wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

5.3. Verzoekster herhaalt ter zitting dat het voor haar gezin onmogelijk zal zijn om een gezinsleven te leiden. In punt 7 van de beschikking van 5 augustus 2025 wordt hierop reeds uitgebreid ingegaan. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Het loutere feit dat zij en haar echtgenoot intussen een tweede kind hebben dat in België is geboren, doet hier niet anders besluiten.

In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielpprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielpprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoekster zich in de Europese lidstaat die haar reeds internationale bescherming verleende, in casu Spanje, niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoeksters gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nadat een eerste beschermingsverzoek reeds niet-ontvankelijk werd verklaard nu verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje en er in het kader van haar huidig tweede beschermingsverzoek geen nieuwe elementen of feiten voorliggen die daar anders over doen denken. Voorts toont verzoekster niet aan dat zij, die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Spanje, haar gezinsleven aldaar niet zou kunnen voortzetten. Eventuele verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Spanje en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoekster evenmin aan dat zij als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zou zijn. Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

In de mate dat er nog een beschermingsverzoek hangend is voor verzoeksters zoon I., merkt de Raad verder op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet verhindert om een beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat internationale bescherming reeds door een andere lidstaat aan de verzoeker werd toegekend, wanneer die verzoeker de ouder is van een kind dat in België de vluchtelingenstatus geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU en artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (zie HvJ 22 februari 2022, C-483/20). Het staat verzoekster vrij de geijkte verblijfsprocedure in deze te volgen.

5.4. Waar verzoekster stelt dat haar zoon I. intussen gewoon is aan de Nederlandse taal en hij in Spanje of Italië minstens opnieuw aan de plaatselijke taal zal moeten wennen, neemt de Raad aan dat deze zoon in geval van een terugkeer naar Italië of Spanje mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. In zoverre dit mogelijk een impact heeft op zijn gezondheidstoestand, verwijst de Raad naar de geijkte procedure. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeksters zoon I. niet het onderwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Voor verzoekster zelf kan hieruit echter niet worden besloten dat zij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen gronden en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO